

בס"ד. שיחת ליל ג' פ' תזריע-מצורע, ב' אייר ה'תנש"א.  
— לאחרי תפלת ערבית —

בלתי מוגה

א. ענינו המיוחד של יום זה — יום ההולדת של אדמו"ר מהר"ש<sup>1</sup> — מהוה לימוד והוראה ונתינת-כח לכאו"א מישראל, האנשים והנשים והתף, בנוגע לכללות הנהגתם בכל יום במשך כל השנה (כדלקמן ס"ב).

ויש לקשר ענין זה עם תוכנו של היום: היום בחודש — ב' אייר, והיום בנוגע בספירת העומר — תפארת שבתפארת (כדלקמן ס"ג-ה).

ובכל זה ניתוסף עליו מיוחד בשנה זו, הן מצד כללות השנה, והן מצד הקביעות המיוחדת בשנה (הן בנוגע לב' אייר, והן בנוגע לספירת העומר), והן מצד פרשת השבוע (כדלקמן ס"ו-ז).

ב. יום ההולדת של אדמו"ר מהר"ש:

ביום הולדת — "מזלו (של בעל יום ההולדת) גובר"<sup>2</sup>. וכיון שבעל יום ההולדת הוא נשיא בישראל, ש"נשיא הדור הוא ככל הדור, כי הנשיא הוא הכל"<sup>3</sup>, מובן, שהתגברות המזל דנשיא הדור פועלת ומשפיעה על כל (אנשי ונשי) הדור שלו, ועל ידו גם על כל הדורות שלאח"ז, שהם יוצאי חלציהם של הדורות שלפנ"ז, ומקבלים כל עניניהם באופן של ירושה<sup>4</sup>.

והפעולה דהתגברות המזל היא — לכל לראש — בענינו העיקרי, אשר, נוסף על ריבוי מאמרי החסידות שלו, וריבוי ההוראות וההנהגות (ברבים<sup>5</sup>) שלו, ישנו הענין העיקרי שנקרא (בפי חסידים) על שמו — "לכתחילה אריבער", ע"ש הנהגתו המיוחדת באופן ד"לכתחילה אריבער", כפתגמו הידוע ומפורסם<sup>6</sup>.

וענין זה מהוה לימוד והוראה? ונתינת-כח לכאו"א מישראל בנוגע לכל עניניו, החל מעניני התומ"צ שהם הפנימיות והעצמיות והעיקר דחיי האדם,

(5) שלכן, שייכות הן גם לרבים, כל אנשי הדור, וכל הדורות שלאח"ז.  
(6) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז.  
(7) ככל עניני התורה — הוראה (תורה מלשון הוראה) דתורת-אמת, ש"לא תהא מוחלפת" (עיקר הט' מי"ג העיקרים).

(1) "היום יום" ב' אייר. ובכ"מ.  
(2) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.  
(3) פרש"י חוקת כא, כא.  
(4) ע"ד המבואר בתניא (פרק יח) שעניני האבות נמשכים ובאים בירושה לכל אחד ואחת מישראל, ועד שכל אחד ואחת מישראל הוא כמו בן יחיד\* ובת יחידה שיוורשים הכל.

דכאו"א מישראל אצל הקב"ה — בדוגמת בן יחיד שנווד להורים זקנים לעת זקנתם (כש"ש הוספות סקל"ג).

(\* להעיר ממאמר הבנש"ט ע"ד גדול החביבות

כמארז"ל<sup>8</sup> "אני נבראתי לשמש את קוני" [שכריאתו של כאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף היא בשביל עבודתו בקיום התומ"צ, כאו"א לפי כחו, כמארז"ל<sup>9</sup> "איני מבקש<sup>10</sup> כו' אלא לפי כחן"] – שההחלטות הטובות (ועאכו"כ קיומם בפועל) של כאו"א מהם בעניני התומ"צ תהיינה (מלכתחילה) בתכלית התוקף, כלומר, שאין צורך להמתין ל"הנהגה טובה שנהגתי שלשה פעמים" כדי שיהי' בזה התוקף ד"חזקה", אלא שגם ההתחלה ("לכתחילה") בזה היא בתכלית התוקף ("אריבער"), דאף שסדר העולם אינו כן<sup>11</sup>, מ"מ, בכחו של כאו"א מישראל (ובפרט) שהולך בשליחותו של נשיא הדור ההוא<sup>12</sup> לפעול כל הענינים באופן ד"לכתחילה אריבער".

ויש להוסיף, שהתוקף ד"חזקה" (לא רק לאחרי ההנהגה בפועל שלשה פעמים, אלא) תיכף בהתחלת העבודה ("לכתחילה אריבער"), הוא, בכחו של נשיא הדור שבא לאחרי שלימות העבודה דשלשה נשיאי הדור שלפנ"ז, ומודגש עוד יותר בדורנו זה, להיותו לאחרי שלימות העבודה דשלשה דורות שבהם היתה ההנהגה ע"פ ההוראה ד"לכתחילה אריבער" (שלשה שבשלשה), ולא עוד אלא שדור זה הוא דור התשיעי (להבעש"ט) – ג' פעמים שלשה.

ועוד והוא העיקר – "לכתחילה אריבער" בנוגע לגמר ושלמות ותכלית דכללות העבודה בקיום התומ"צ, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד"לכתחילה אריבער", תיכף ומיד.

ג. ב' אייר – היום הראשון מהימים הפרטיים (לאחרי ראש חודש שכולל כל ימי החודש<sup>13</sup>) דחודש אייר:

ענינו של חודש אייר מרומזו בהר"ת דשם החודש – "אייר" ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל<sup>14</sup> (כמובא גם להלכה<sup>15</sup>), שרומז על כל בני ובנות ישראל, בניהם ובנותיהם של ג' האבות (אברהם יצחק ויעקב) וד' האמהות (עד להרביעית – רחל).

וענינו בעבודה – שנרגש אצל כאו"א מישראל ההתאחדות וההתכללות

(8) משנה וברייתא סוף מס' קידושין.

(9) תנחומא נשא יא.

(10) ולא רק בקשה ("מבקש"), אלא גם סיוע ועזר – "הקב"ה עוזרו" (סוכה נב, רע"ב. וש"נ), ולא רק באופן שהאדם העובד מקבל סיוע ועזר בלבד, אבל הוא בעצמו עושה כל הדבר מתחילה ועד סוף, אלא יתירה מזה, שהקב"ה משתתף עמו בעבודה עצמה, ובכל עניני העבודה, בדוגמת ב' שותפים (כלשון הז"ל (שבת י"ד, א. וש"נ) שהאדם נעשה "שותף להקב"ה" שוים.

(11) כהתחלת הפתגם: "העולם סבור כו'" – שבזה מודגש שיודעים סדר ההנהגה בעולם, ומתמודדים עם זה כו'.  
(12) כהמשך הפתגם: "ואני – אדמו"ר מהר"ש – אומר כו'".  
(13) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, סע"א ואילך. ובכ"מ.  
(14) מאו"א א, פד.  
(15) ב"ש אה"ע סק"ו ס"כ.

עם כל בניי (שנכללים בהר"ת ד"אייר"), שעייז נעשית כללות עבודתו (מהתחלת העבודה) בכל התוקף – "לכתחילה אריבער".

ולהעיר, שההתאחדות וההתכללות עם כל בניי (שמרומזת ב"אייר") היא בהדגשה יתירה כאשר כו"כ מישראל מתאספים יחדיו מתוך אהבת ישראל (באופן ד"ואהבת לרעך כמוך"<sup>16</sup>, כמוך ממש), כדי להתחזק ולהוסיף בג' הקוין תורה עבודה וגמילות חסדים<sup>17</sup>, כבנדו"ד, שכו"כ מישראל מתאספים יחדיו במקום של תורה תפלה וגמ"ח, ועד שהתאספות זו נעשית הכנה לקיבוץ גלויות באופן ש"יוסף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל"<sup>18</sup>, "שנית" דייקא, ע"ד מ"ש<sup>19</sup> "עוד אקבץ עליו לנקבציו", ש"אקבץ עליו" נוסף על "נקבציו" (אלה שנקבצו כבר)<sup>20</sup>, ועד ש"ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"<sup>21</sup>, שיקרא ויוכרז בכל העולם כולו ע"י כל יושבי תבל כ"בית תפלה . . לכל העמים".

ועוד ועיקר – ש"אייר", ר"ת דג' האבות (אברהם יצחק ויעקב) וד' האמהות (רחל – הרביעית), קשור גם עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – גאולה השלישית ובית המקדש השלישי (כידוע<sup>22</sup> שג' הגאולות וג' בתי מקדשות הם כנגד ג' האבות אברהם יצחק ויעקב), בכיאת דוד מלכא משיחא, רגל הרביעי שבמרכבה<sup>23</sup> (ע"ד ש"רחל" היא רגל הרביעי שבמרכבה<sup>24</sup>).

ויש לומר, שהשייכות דרגל הרביעי שבמרכבה ל"רחל" (הרי"ש ד"אייר") דוקא (במקום דוד), מדגישה את חלקן של נשי ובנות ישראל (רחל) להגאולה, עד כדי כך, ש"בשכר נשים"<sup>25</sup> צדקניות שבאותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים<sup>26</sup>, ועד"ז בנוגע לגאולה העתידה שתהי' בשכר נשים<sup>25</sup> צדקניות שבדורנו זה<sup>27</sup>.

ד. וענין נוסף במעלת חודש אייר גם מצד ההמשך לחדשים שלפניו – חודש ניסן, ולפנ"ז חודש אדר – המשך של שלשה חדשים<sup>28</sup>:

חודש אדר – ש"בריא (תקיף) מזלי"<sup>29</sup>, שה"מזל" דכאו"א מישראל הוא באופן של בריאות<sup>30</sup> ותקיפות – "אריבער".

(24) מאו"א שם. וראה לקו"ש ח"ז ע' 301.

(25) כולל גם בנות, ועד לבנות קטנות.

(26) סוטה יא, ב.

(27) ראה יל"ש רות רמזו תרו בסופו.

(28) להעיר, ששלשה (ובנדו"ד – שלשה חדשים) נחשבים בכמה ענינים למציאות אחת (ראה לדוגמא) פסחים קו, סע"א. ועוד).

(29) תענית כט, רע"ב (לגירסת הרא"ש).

(30) ומוסיף בבריאות הגוף ובריאות הנשמה, ושניהם יחד.

(16) קדושים יט, יח.

(17) אבות פ"א מ"ב.

(18) ישעי' יא, יא.

(19) שם נו, ת.

(20) פרש"י ומצו"ד עה"פ. וראה גם שיחת צום גדלי' ש.ו. (לעיל ח"א ע' 33 ואילך).

(21) שם, ז.

(22) ראה פסחים פח, א ובהדא"ג מהרש"א.

לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.

(23) זהר ח"א רמח, ב. ח"ג רסב, ב. ובכ"מ.

ולאחריו חודש ניסן – ע"ש "שנעשו בו נסים לישראל"<sup>31</sup>, ולא רק "נסים", אלא "נסי נסים", כמרומו בב' נוני"ך ד"ניסן", "נסי נסים נעשו לו"<sup>32</sup> (לכאו"א מישראל) – "אריבער" לגבי ההנהגה הרגילה.

ומהם באים לחודש אייר – שכללות העבודה דבני ובנות ישראל (שמרומזת בר"ת ד"אייר") באה לאחרי הבריאות והתוקף דחודש אדר, ולאחרי הנסי נסים דחודש ניסן, שאז נעשים כל הענינים<sup>33</sup> באופן ד"לכתחילה אריבער".

ויש להוסיף בהשייכות דחודש אייר לחודש ניסן – שהתחלת חודש אייר היא בסמיכות לימים האחרונים דחודש ניסן, ובפרט ג' הימים האחרונים (שנחשבים למציאות אחת) – "זך" (כ"ז) ניסן, שמספרו ט' פעמים ג', שמורה על השלימות ד"חזקה" (ג"פ חזקה (ט) – ג"פ) בעניני חודש ניסן, ו"כח" ניסן, שמורה על הכח והתוקף בעניני חודש ניסן, ויום האחרון (כ"ט) דחודש ניסן, שבו נעשה הסך-הכל דעניני חודש ניסן, היינו, שהכניסה לחודש אייר היא לאחרי הקדמת ג' ימים – "חזקה" – שבהם מודגש החזק והתוקף דחודש ניסן, ולאח"ז נעשים כל הענינים<sup>33</sup> באופן ד"לכתחילה אריבער".

ה. ספירת העומר – יום השלישי דשבוע השלישי לספה"ע, "תפארת שבתפארת":

בימי ספירת העומר, מ"זמן חרותנו" עד "זמן מתן תורתנו", כלולים כל עניני עבודת האדם ("מעשינו ועבודתינו"<sup>34</sup>) בכל פרטי שבעת המדות כפי שכלולים משבעה, מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות. ובלשון התפלה שלאחרי ספה"ע: "לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו ולטהרנו ולקדשנו כו", וגם בנוגע לכל העולם כולו – "יושפע שפע רב בכל העולמות".

ועוד ועיקר – שכל העולם כולו, ועאכו"כ בני, ראוי ומוכן – "עמדו הכן כולכם"<sup>35</sup> – לקבל כל הגילויים הקשורים עם הגאולה האמיתית והשלימה<sup>36</sup>, כמ"ש בתפלה שלאחרי ספה"ע: "הרחמן הוא יחזיר לנו את עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", ומסיימים "אמן סלה", ש"אמן" מורה על קיום ואמיתת הדבר<sup>37</sup>, ו"סלה" מורה על הנצחיות ("כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק עולמית"<sup>38</sup>) – קיום ונצחיות דביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני" כוננו ידיך"<sup>39</sup>, "בנינא דקוב"ה"<sup>40</sup>, בגאולה האמיתית והשלימה,

(36) כולל ובמיוחד (בקשר ל"זמן מתן תורתנו") – הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

(37) ראה חדא"ג מהרש"א סנהדרין קי, סע"ב.

(38) עירובין נד, א.

(39) בשלה טו, יז.

(40) ראה זח"ג רכא, א.

(31) מדרש לקח טוב עה"פ בא יב, ב.

(32) ראה ברכות נו, רע"א ובפרש"י וחדא"ג מהרש"א שם.

(33) ולכל לראש – הגאולה האמיתית

והשלימה שנרמזת בהר"ת ד"אייר", כנ"ל ס"ג.

(34) תניא פל"ז.

(35) ראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

גאולה קיימת ונצחית שאין אחרי גלות<sup>41</sup>.

וכשנמצאים ביום השלישי דשבוע השלישי דספירת העומר – תפארת שבתפארת – ישנה "חזקה" בעבודה דספה"ע, ולכן, גם אם יש איזה "מצוה אחת" (מעשה טוב דיבור טוב ומחשבה טובה) שצריכים עוד להשלים כדי שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה<sup>42</sup>, ה"ז נכלל כבר בה"חזקה" שבימי ספה"ע עד עתה, כך, שאין צורך להמתין לגמר ושלמות כל הימים (וכל עניני העבודה) דספה"ע, אלא תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית וביהמ"ק נצחי.

ו. ובכהנ"ל ניתוסף עילוי מיוחד בשנה זו – מצד כללות השנה, ומצד הקביעות המיוחדת דשנה זו:

כללות השנה (ה'תנש"א) שבנ"י קבעו הר"ת שלה: "הי" תהא שנת אראנו נפלאות", שהנהגה דכל השנה כולה היא באופן ד"נפלאות", ובאופן שה"נפלאות" נראים בגלוי, "אראנו נפלאות" – ה"ז הנהגה באופן ד"אריבער" לגבי הנהגה הרגילה, ו"לכתחילה אריבער", שכל ענין שנעשה בשנה זו, גם ללא הקדמה דחזקה ע"י ג' פעמים, אלא בפעם הראשונה, "לכתחילה", הוא באופן ד"אראנו נפלאות", "אריבער".

וקביעות השנה:

בנוגע לב' אייר (שענינו "לכתחילה אריבער") – בשנה זו חל ערב ר"ח אייר ביום השבת, "ביום שמחתכם אלו השבתות"<sup>43</sup>, ובמילא, נכנסים לב' אייר לאחרי "חזקה" דג' ימים רצופים של קדושה, יום השבת וב' הימים דראש חודש אייר<sup>44</sup>, ועיי' ניתוסף עוד יותר בהענין ד"לכתחילה אריבער".

ובנוגע ליום השלישי דשבוע השלישי ד(ספירת העומר) תפארת שבתפארת) – בשנה זו שפסח חל בשבת ניתוסף עילוי מיוחד בהענין ד"שבע שבתות תמימות תהיינה"<sup>45</sup>, כדרז"ל<sup>46</sup> "אימתי הן תמימות . . כשיבוא פסח בשבת ויתחילו לספור כמוצאי שבת, ואז השבתות הן תמימות כימי בראשית", "שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת", "תמימות שבת תמימות", ומזה מוכן שגם השלימות ("תמימות") שב"חזקה" דיום השלישי בשבוע השלישי דספה"ע היא בשלימות יתירה, כולל ובמיוחד גמר ושלמות כללות העבודה, שלכן באה הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד.

41) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. והתוקף דחודש ניסן, כנ"ל ס"ד.

42) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד. (45) אמור כג, טו.

43) ספרי בהעלותך יו"ד, יו"ד. (46) פסדרי"ב פ"ח. פס"ר פ"ה. קה"ר פ"א, ג.

44) נוסף על החזקה דג' ימים האחרונים (כ"ז) ראב"ן ספ"ו. ועוד.

ז. ויש להוסיף ולקשר זה גם עם הקביעות המיוחדת בפרשת השבוע:

בשנה זו חל ב' אייר בהמשך ובסמיכות להקריאה ד"ויהי ביום השמיני" בפעם השמינית (כפועל ובגלוי), כידוע הפתגם "שמונה שמיני שמינה" (כמשנ"ת בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז<sup>47</sup>) – שעי"ז ניתוסף עוד יותר בהענין ד"לכתחילה אריבער", גם מצד ה"אריבער" ד"שמיני" שמונה פעמים, שקשור במיוחד עם הגאולה האמיתית והשלימה, "כינור .. של ימות המשיח שמונה"<sup>48</sup>.

ומפרשת שמיני באים לפרשת תזריע (שבה חל ב' אייר עצמו) – "אשה כי תזריע וילדה זכר":

"אשה" – קאי על כנסת ישראל, וגם כל אחד מישראל שהוא חלק מכנסת ישראל<sup>49</sup>, חלק שקשור ותופס וכולל הכל<sup>50</sup>.

"אשה) כי תזריע" – קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל ודכל אחד מישראל<sup>51</sup>, באופן של אתערותא דלתתא<sup>52</sup>.

(ועי"ז) "וילדה זכר" – קאי על הגאולה, כידוע<sup>53</sup> שהגאולה נמשלה ללידה, ובגאולה (לידה) גופא – לידת זכר, שקאי על הגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי" גלות, שאז יהי "שיר חדש"<sup>54</sup> לשון זכר דוקא<sup>41</sup>.

ויש לומר, ש"וילדה זכר" רומז גם ל"תינוקות של בית רבן" (זכרים קטנים) שנקראים "משיח"<sup>55</sup> – שמו של משיח צדקנו, שיהי "רבן" דה"תינוקות"<sup>56</sup> ללמדם ה"תורה חדשה"<sup>57</sup> דלעתיד לבוא, דאף ש"תורה חדשה מאתי תצא"<sup>57</sup>, מהקב"ה (שילמדם) בעצמו, יהי הלימוד גם ע"י משיח צדקנו בשליחותו של הקב"ה, כמו הלימוד ע"י משה רבינו ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"<sup>58</sup>) ש"קיבל תורה מסיני"<sup>59</sup> ולימדה לכל בני<sup>60</sup>.

ועוד ועיקר – "אשה כי תזריע (ותיכף ומיד) וילדה זכר", היינו, שאין

47) צ"ל לעיל ע' 120 ואילך.

48) ערכין יג, ב.

49) להעיר גם ממ"ש (האזינו לב, ט) "כי חלק הוי' עמו", "חלק משם הוי' ב"ה" (אגה"ת פרק ד), וכולל גם כל כנסת ישראל.

50) כהפתגם הידוע: העצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס ככולו (כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ).

51) ובפרטיות יותר – העבודה בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, "חוט המשולש", כמרומו גם בהמשך הכתוב "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו", "כחבל הזה שהוא עשוי בג' גדילים" (פרש"י עה"פ), שעי"ז זוכים לגאולה השלישית

וביהמ"ק השלישי.

52) ראה לקו"ת תזריע כ, א ואילך. ובכ"מ.

53) ראה תוי"א ר"פ וארא. ובכ"מ.

54) תהלים צו, א. ישעי' מב, יו"ד. נוסח ברכת

"אשר גאלנו" בהגש"פ (מפסחים קטז, ב).

55) שבת קיט, ב.

56) כולל גם כאור"א מישראל – "כי נער

ישראל" (הושע יא, א).

57) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

58) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

59) אבות רפ"א.

60) ראה עירוויבין נד, ב. הובא בפרש"י ס"פ

תשא.

צורך להמתין (לא רק ט' ימים (במקום ט' חדשים), אלא אפילו לא) ט' שעות<sup>61</sup>, אלא תיכף ומיד ממש "וילדה זכר", גאולה שאין אחרי גלות.

ח. וכדי למהר ולזרז עוד יותר – יוסיפו עתה במצות הצדקה, ע"י נתינת שליחות-מצוה לכל אחד ואחת מהנמצאים כאן<sup>62</sup>, כולל גם תינוקות של בית רבן שנקראים "משיחי" הנמצאים כאן, על מנת ליתן לצדקה, כמארוז"ל<sup>63</sup> "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה" – קירוב וזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד ממש, וברגע שלאח"ז – גם ההמשך וההוספה בכל עניני הגאולה באופן ד"ילכו מחיל אל חיל"<sup>64</sup>.

ויש להוסיף, שבענין הצדקה (שמקרבת את הגאולה) מרומז שהגאולה היא באופן ד"לכתחילה אריבער":

על הפסוק<sup>65</sup> "צדקת פרזונו בישראל", דרשו חז"ל<sup>66</sup> "צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיוזן לבין האומות", היינו, שבפסוק זה נרמז ה"צדקה" הקשורה עם הגלות ("פיוזן לבין האומות").

אמנם, ע"פ דרשה זו הי' צ"ל לשון הכתוב "צדקת פרזונו (מלשון פיוזן) בישראל", שה"צדקה" "בישראל" היא ש"פיוזן (פרזונו) לבין האומות"?

ועכצ"ל, שבלשון הכתוב "צדקת פרזונו בישראל" ("פרזונו" דייקא, ולא "פרזונו") מרומזת גם הצדקה העיקרית דהגאולה מהגלות – שתמורת ה"צדקה" ש"פיוזן לבין האומות", נעשית ה"צדקה" "בישראל" עי"ז שהקב"ה מקבץ פזוריהם מבין האומות ומביא את כולם למקום אחד, לארצנו הקדושה ולירושלים עיר הקודש, עיר מוקפת חומה, כמ"ש<sup>67</sup> "אני אהי' לה גו' חומת אש"<sup>68</sup>, וכיחד עם זה, "פרזות תשב ירושלים"<sup>69</sup> – שזהו"ע "צדקת פרזונו בישראל", הצדקה בישראל שמביאם ל"פרזות תשב ירושלים", "פרזונו מלשון "פרזות"<sup>70</sup>.

וענין זה הוא באופן ד"לכתחילה אריבער" – ש"מ"פרזונו" ("פיוזן לבין האומות") באים תיכף ומיד (לא רק לעיר מוקפת חומה, אלא) ל"פרזונו" ("פרזות תשב ירושלים").

וכן תהי' לנו – שתיכף ומיד ממש זוכים לצדקתו של הקב"ה שמלקט את כל בני" מכל מקומות פזוריהם, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"<sup>71</sup>,

(67) זכרי' ב, ט.

(68) אש שלמעלה, שאינה שורפת (שמו"ר פ"ב, ה), אלא אדרבה – מוסיפה כח ובריאות, הן בגשמיות והן ברוחניות.

(69) שם, ח.

(70) ראה אוה"ת בשלה ע' תרפא ואילך.

(71) בא יו"ד, ט.

(61) יהל אור ע' תריט.

(62) בשליחותם של כל אחד ואחת מישראל בכל מקום שהם.

(63) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(64) תהלים פד, ח.

(65) שופטים ה, יא.

(66) פסחים פז, ב.

"קהל גדול"<sup>72</sup>, כלל ישראל, וגם כל אחד ואחד מישראל בתור יחיד ופרט<sup>73</sup>, כמ"ש<sup>74</sup> "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", "אוחז בידו ממש איש איש ממקומו"<sup>75</sup>, ומשיכם ("עם ענני שמיא"<sup>76</sup>) ושב עמהם (כמ"ש<sup>77</sup> "ושב ה' אלקיך את שבותך", "והשיב לא נאמר אלא ושב מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגליות"<sup>78</sup>) לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, ולבית המקדש, "מקדש אדני כוננו ידיך", ולקדש הקדשים.

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש, ומלכתחילה אריבער.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהנאספים שי' שטר של דולר, לתתו (או חילופו) לצדקה].



(75) פרש"י נצבים ל, ג.

(76) דניאל ז, יג.

(77) נצבים שם.

(78) מגילה כט, א.

(72) ירמ' לא, ז.

(73) שמציאותו נצחית – להיותו "חלק הוי'

עמו" (כנ"ל הערה 49).

(74) ישעי' כז, יב.